

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **G.V. P.**, státní příslušnost V., t.č. bytem PoS H., Na K. 5, H.-D.S., zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, adresa pro doručování: Praha 2, V Túních 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2012, č.j. OAM-149/ZA-ZA06-ZA14-2012, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví

rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě uvedl, že považuje označené rozhodnutí za nezákonné, když tímto rozhodnutím v řízení, které mu předcházelo, byl zkrácen na svých právech. Vytýkal, že se správní orgán nevypořádal s jeho argumentací a uvedl, že je nesporné, že má na území ČR nezletilé dítě, má pevnou rodinnou vazbu k dítěti i družce. Dále uvedl, že se důvodně obává pronásledování v jeho domovské vlasti z důvodu sympatií ke straně Viet Tan. V minulosti se ve Vietnamu zastával práv dělníků a z toho důvodu měl spory s vedením podniku. Byl veden jako „nepohodlný“. V případě návratu do Vietnamu by mu hrozilo pronásledování a zařazení na „zvláštní seznam“. Důsledkem dlouhodobých sporů se zaměstnavatelem, důsledkem jeho politického nadhledu a sympatií ke zmíněné straně je ve Vietnamu existenčně ohrožen, resp. důvodně se obává pronásledování. Dále uvedl, že je fakticky nemožné, aby jako osoba zařazená na zvláštním seznamu získala jakékoliv zaměstnání. Návratem do jeho vlasti by byla společně s žalobcem existenčně ohrožena i pronásledována celá jeho rodina.

Uvedl, že je přesvědčen o tom, že rozhodnutí správního orgánu je nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Fakticky by znamenalo odloučení a likvidaci jeho rodiny, ke které má vřelý citový vztah, ke které plní své povinnosti, které by nemohl v případě návratu do Vietnamu s ohledem na shora uvedené důvody dále plnit. Namítal, že správní orgán nevzal v úvahu hloubku vazby účastníka k jeho družce i dítěti a nezabýval se tím, že žalobci v jeho vlasti hrozí reálné nebezpečí uvěznění z důvodu sdílení politických názorů strany Viet Tan a pronásledování z důvodu veřejné obhajoby práv dělníků. Ve Vietnamu nemá žádnou možnost nalézt účinnou ochranu. Namítal, že o skutečném životě obyčejných občanů Vietnamu žalovaný nemá úplné a objektivní informace.

Ke stanovisku žalovaného, že žalobce si ve Vietnamu neztěžoval na jednání zaměstnavatele uvedl, že pokud by tak učinil, takovýto krok by byl pro něj absolutně likvidační. Nejen, že by ztratil zaměstnání a žádné další by nenalezl, ale byl by důsledkem takové stížnosti pronásledován a vězněn. Svou rodinu ve Vietnamu by nebyl schopen zajistit ani s pomocí jiných příbuzných, neboť jejich životní situace je ve Vietnamu tíživá. Rodinní příslušníci žijí v bídě, jejich skromný příjem nepostačuje ani na jejich vlastní obživu a není možno spoléhat na jakoukoliv jejich pomoc.

Domníval se, že by mu měl být udělen azyl nejen za účelem sloučení rodiny, ale i z humanitárních důvodů, jelikož jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Neudělení azylu dle jeho názoru by znamenalo krutý a definitivní rozpad rodiny žalobce, jejíž obživa by nemohla být v budoucnu zajištěna. Vztah žalobce a jeho družky je pevný a stabilní, je obdobný vztahu manželskému. Žalobce má na území ČR vytvořeno sociální a rodinné zázemí. Žalobce vstřícně přijali i nejbližší příbuzní jeho družky. Družka žalovaného si přeje pobývat na území ČR s žalobcem, odmítá opustit Českou republiku. Neudělení azylu by žalobce i jeho družku psychicky poznamenalo a způsobilo mu újmu v jejich rodinném vztahu. Žije na území ČR dlouhou dobu, vytvořil si zde kromě vztahu rodinného i další přátelské a obchodní vztahy. Plně se integroval do společnosti.

Dovozoval porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 17.8.2012 popřel žalovaný oprávněnost všech námitek. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce. Zdůraznil, že současná žádost je v případě žadatele v pořadí již jeho třetí žádostí o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Předchozí dvě žádosti byly opakovaně vyřízeny v tom smyslu, že žadateli nebyla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že se případem žalobce řádně zabýval i v tomto třetím řízení, posoudil jeho případ individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Kromě jiného žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Žalovaný po objektivním vyhodnocení případu nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, 13, 14 zákona o azylu. Odkázal plně na závěry svého vydaného rozhodnutí.

Pro jistotu uvedl, že žalobce uvedl, že ve vlasti měl spory se zaměstnavatelem, jelikož hájil práva dělníků. Proto využil přiděleného místa pro práci v ČR. V předchozích řízeních však za důvod odjezdu z vlasti vždy označoval příležitost pracovat v zahraničí na základě mezivládní dohody. Dle svých vyjádření si ani na jednání zaměstnavatele nikde neztěžoval. Jeho současné obavy ve vztahu k bývalému zaměstnavateli nepovažuje žalovaný správní orgán vzhledem k značnému časovému odstupu (24 let) za odůvodněné. Proklamované členství ve straně Viet Tan od r. 2005 nepovažuje správní orgán za relevantní, protože z výpovědi žalobce je zřejmé, že členem této strany se dosud nestal, na žádných jejích aktivitách se nepodílel, nijak veřejně své sympatie ke straně neprojevil a informace o ní má pouze obecné. Navíc v minulém řízení se o tom vůbec nezmiňoval. Průtahy při vydání cestovního pasu či problémy s hledáním zaměstnání po návratu do vlasti nelze podřadit pod azylově relevantní pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Dále žalovaný uvedl, že pokud žalobce uváděl, že v ČR má družku a dítě a odkazoval na porušení mezinárodních úmluv, které měl žalovaný porušit, pokud azyl neudělil, pak z výpovědi žalobce vyplynulo, že již v předchozím řízení se dovolával legalizace pobytu prostřednictvím azylové procedury za účelem soužití s nezletilou dcerou. Nyní potvrdil, že kromě současné družky měl i českou přítelkyni. I když ani v současné době nemá žádné doklady potvrzující jeho otcovství k nezletilému či jeho stav k družce, opět svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodňuje jejich zdejším pobytem. V databázi CIS byly ověřeny osobní údaje družky a jejího nezletilého syna. V případě družky je dle záznamu zřejmé, že je vdaná, o čemž se žalobce vůbec nezmiňoval. Žalobce se snažil správní orgán přesvědčit v předchozích řízeních, že o své družce, se kterou měl sdílet společnou domácnost od r. 1997, se ve svých výpovědích nezmiňoval jen proto, že se ho na to nikdo neptal a on nepovažoval jejich vztah za vážný. Z výpovědi žalobce v předchozích řízeních vyplynulo, že od r. 1997 dlouhodobě žil na Slovensku

a opakovaně v Polsku. Navíc v každé žádosti se údaje o pobytech mimo ČR časově značně rozcházejí. Správní orgán tak považuje současné odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu pobytem nezletilého syna a družky v ČR za ryze účelové.

Žalovaný poukázal na zák.č. 326/1999 Sb. a uvedl, že nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Rovněž poukázal na právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 28.11.2008 sp. zn. 5Azs 46/2008 a usnesení NSS ze dne 8.1.2009 č.j. 2Azs 66/2008.

Závěrem žalovaný uvedl, že se domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Příklad žalobce hodnotil individuálně a zhodnotil jím předložené údaje, jak detailně tak v souvislostech a nebylo zjištěno, že by mu hrozila vážná újma ve smyslu uvedených ustanovení. Rovněž nedošlo k porušení mezinárodních závazků ČR neudělením doplňkové ochrany žalobci. Navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2012, č.j. OAM-149/ZA-ZA06-ZA14-2012 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 18.12.2012, se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili, ačkoliv předvolání k jednání bylo řádně doručeno. Soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst.3 s.ř.s.) , když neúčast řádně předvolaného žalobce nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.).

Krajský soud tak zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

1) Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 28.5.2012 a žádost psanou vlastní rukou žalobce téhož dne. Žadatel uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR z důvodu, že chce zůstat s rodinou v ČR. V případě, že se vrátí do Vietnamu, může být zadržen policií z politického důvodu. Vlast opustil v říjnu 1988. Odjel na základě mezivládní dohody za prací. Ve Vietnamu pracoval ve státním podniku ministerstva dopravy a často míval jiný názor než vedení tohoto podniku. Proto míval hodně sporů a využil možnosti odcestovat. Tenkrát si myslel, že bude mít ještě možnost vrátit se do Vietnamu. Nyní ví, že se do Vietnamu vrátit nemůže. Má strach a také nemá žádný CP. Také má v ČR manželku a dítě. Mohl by být též

zavřený za členství ve straně Viet Tan. Do ČR cestoval letecky přes Rusko. Cestovní pas mu odebrala v r. 1996 Cizinecká policie v Českých Budějovicích. Od té doby již pas neměl. Z ČR vycestoval 2x, a to vždy do Polska (neví přesně, kdy to bylo). První návštěva trvala 4 nebo 5 měsíců, druhá 2 nebo 3 měsíce. Chtěl si tam najít práci a obchodovat. V případě návratu do vlasti má obavy, že by mohl být zadržen kvůli politické straně Viet Tan, což je strana, která je ve Vietnamu zakázána.

2) Protokol o pohovoru s žalobcem k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 1.6.2012, sepsaný odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště Zastávka u Brna. Žalobce do protokolu uvedl, že hlavním důvodem jeho odjezdu z vlasti byla přidělená práce v ČR od podniku. Bylo domluveno, že zde bude pracovat od tří do pěti let. Pracoval pouze rok a půl, pak podnik zkrachoval a práci neměl. Do vlasti se nevrátil, neboť se domníval, že by měl problém sehnat práci a cítil by se tam v nepohodě. Protože pracovní vízum bylo dále platné, našel si práci v Karlových Varech a po skončení platnosti pracovního víza si vyřídil vízum za účelem podnikání. Povolení k pobytu v ČR skončilo v r. 1997. Do vlasti se tehdy nevrátil, neboť neměl možnost koupit si letenku. Měl zde přítelkyni, chtěl s ní zůstat, požádal o azyl. Před odjezdem do ČR měl spory se zaměstnavatelem, když se zastával práv dělníků, zaměstnanců a stal se tak nepohodlným pro vedení. Na přístup zaměstnavatele si neztěžoval. Nevěřil, že by mu někdo pomohl. Z ČR do Polska cestoval proto, aby si tam našel práci. V současné době se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu v ČR jednak proto, že v minulosti žádal několikrát ambasádu o vydání pasu, ale nevydali mu ho, a jednak proto, že se mu zde narodilo dítě. Chce zde zůstat a starat se o rodinu. Ambasádu požádal o vydání pasu 3x. Dvakrát se dostavil s českou policií. Podal žádost o náhradní cestovní doklad, aby mohl vycestovat, když měl vyhoštění. Ke dni pohovoru mu náhradní cestovní doklad nebyl vydán.

Žalobce dále uvedl, že dne 19.7.2009 se stal otcem dítěte N. P. G. V., který žije na adrese P. 9-Č. M., B. 763/46. Syn žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny se svou matkou. V rodném listě nezletilého není zapsán jako otec. S matkou dítěte sňatek neuzavřel. Sdílí s ní společnou domácnost od r. 1997. Matka dítěte se jmenuje N. T. U. a pobývá zde na základě povolení k trvalému pobytu. V řízení o mezinárodní ochranu v r. 2005 nic o družce neuvedl, protože na to nebyl dotazován. S družkou a dítětem bydlí na adrese, kterou uvedl od r. 2010. Spolu s nimi tam bydlí jejich čtyři známí, a to v bytě 3+KK. Mezitím měl českou přítelkyni, které se narodilo dítě, nemá důkaz, že je jejím otcem. S českou družkou se stýkal spíše sporadicky, proto moc nevěřil, že dítě je jeho. V případě návratu do vlasti by byl zařazen do zvláštního seznamu, když nemá platný cestovní pas. Má obavy, že by nemohl zajistit svou rodinu, aby měli běžný život. Mohl by mít i problémy se sháněním zaměstnání. Podnik, který jej vyslal do ČR pracovat, stále funguje. V r. 2005 ještě doufal v možný návrat do Vietnamu. To, že by uvedl své členství ve straně Viet Tan, by mu v případě návratu mohlo způsobit problémy, a proto o tom nehovořil. Strana má sídlo v USA. Zapojuje se do činnosti strany, ale oficiálním členem není, neměl možnost se jet do USA představit. Zapojit se do činnosti strany může kdekoliv na světě, ale aby byl

přijít, musel by se představit do USA. Prozatím se podílel na činnosti strany pouze názorově, žádné akce nebo protestu se nezúčastnil, ani nepomáhal realizovat. Jen sdílí názor strany. Zná případy lidí, kteří propagovali názory této strany v Evropě a po návratu do vlasti měli problémy. Sam propagoval myšlenky této strany pouze mezi známými v ČR. Žalobce uvedl poté, co byl seznámen s protokolem o pohovoru a přílohami k protokolu, že podklady jsou jen obecné informace. Skutečnost, jak žijí obyčejní lidé ve Vietnamu, tam není uvedena.

3) Rozhodnutí ze dne 14.6.2012 č.j.: OAM-149/ZA-ZA06-ZA14-2012, kterým žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) neuděluje, mimo jiné s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že jmenovaný vlast opustil na základě mezivládní dohody o spolupráci. O mezinárodní ochranu se rozhodl opakovaně požádat, protože mu ambasáda dosud nevydala cestovní pas. Narodilo se mu zde dítě a má obavy z uvěznění kvůli členství ve straně Viet Tan. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dne 4.2.2002 podal dotyčný v ČR první žádost o udělení azylu dle tehdejší právní úpravy. Jelikož svévolně opustil přijímací středisko a opakovaně se nedostavil k pohovoru, bylo dne 22.4.2002 řízení zastaveno. Druhou žádost o azyl dle tehdejší právní úpravy podal 4.7.2005. Správní orgán rozhodl 31.8.2005 o neudělení azylu, na žadatele nebyla ani vztažena překážka vycestování. Příslušný krajský soud ve věci č.j. 60Az 92/2005-34 žalobu dotyčného zamítl. Kasační stížnost žalobce byla Nejvyšším správním soudem dne 25.9.2006 č.j. 4Azs 40/2006-81 odmítnuta pro nepřijatelnost. Správní orgán citoval příslušná ustanovení zákona o azylu a uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a/, b/ zák. o azylu. Žádost posuzoval na základě výpovědi žadatele, informací z předchozích řízení o mezinárodní ochraně, informací z cizineckého informačního systému a informací MZV ČR a aktuálního znění Infobanky ČTK „Země světa, Vietnam“. Podklady jsou součástí spisového materiálu, dotyčný využil svého práva seznámit se s těmito podklady.

Správní orgán konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán nedospěl k závěru, že by jmenovaný mohl ve Vietnamu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b/ zákona o azylu. Shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky podle § 12 písm. a/, b/ zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že v předchozích řízeních žadatel o žádných problémech ve vlasti nehovořil. Za důvod odjezdu z vlasti vždy označoval příležitost pracovat v zahraničí na základě mezinárodní dohody. Dle svých vyjádření si ani na jednání zaměstnavatele nikde neztěžoval. Jeho současné obavy ve vztahu k bývalému zaměstnavateli nepovažoval správní orgán vzhledem k značnému časovému odstupu (24 let) za odůvodněné. Proklamované členství ve straně Viet Tan od r. 2005 nepovažoval správní orgán za relevantní s odůvodněním, že z výpovědi

žadatele je zřejmé, že členem této strany se dosud nestal a na žádných jejích aktivitách se nepodílel. Průtahy při vydání cestovního pasu či problémy s hledáním zaměstnání po návratu do vlasti nelze podřadit pod azylově relevantní pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Obavy jmenovaného, že by žadatel nebyl schopen ve vlasti svou rodinu zabezpečit, nelze považovat za azylově relevantní, když žalobce uvedl, že má ve vlasti příbuzné a má tedy možnost obrátit se na své nejbližší rodinné příslušníky s žádostí o pomoc a podporu. Správní orgán uvedl, že dospěl k závěru, že důvody uváděné jmenovaným k jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou ryze účelové, motivované legalizací pobytu na území ČR. Odkázal na zák.č. 326/99 Sb. i rozsudek NSS v Brně č.j. 7As 187/2004 ze dne 24.2.2005.

Správní orgán dále dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu ani dle ust. § 14a, 14b zákona o azylu. Uvedl, že v posouzení, zda žadatel splňuje důvody udělení doplňkové ochrany, si správní orgán opatřil informace, se kterými měl žadatel možnost se seznámit. Na základě posouzení žadatelových výpovědí nedošel správní orgán k závěru, že by žadateli ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonáním tohoto trestu hrozí. Nedospěl ani k závěru, že by žadateli po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. K tvrzeným politickým názorům a členství ve straně Viet Tan žalovaný uvedl, že žadatel své politické názory nijak neprojevuje na veřejnosti, na žádných akcích strany se nepodílí a členem strany není. Občané Vietnamu nejsou po návratu postihováni za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Oficiální vládní politikou Vietnamu je mimo jiné migrace vietnamských občanů do zahraničí. Případné vycestování jmenovaného nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný uvedl, že žadatel se v předchozím řízení dovolával legalizace pobytu prostřednictvím azylové procedury za účelem soužití s nezletilou dcerou. Potvrdil, že kromě současné družky měl i českou přítelkyni. Ani v současné době nemá žádné doklady potvrzující jeho otcovství k nezletilému či jeho vztah k družce. V databázi CIS byly ověřeny osobní údaje družky a jejího nezletilého syna. V případě družky je ze záznamu zřejmé, že je vdaná. Z výpovědi žadatele v předchozích řízeních vyplynulo, že od r. 1997 dlouhodobě žil na Slovensku a opakovaně v Polsku. V každé žádosti se údaje o pobytech mimo ČR časově značně rozcházejí. Správní orgán považoval současné odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu pobytem nezletilého syna a družky v ČR za účelové. Poukázal na skutečnost, že jmenovaný nedokázal v průběhu řízení uvést žádnou objektivní okolnost, která by bránila realizaci soukromého a rodinného života ve vlasti. Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H.

4) Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany žádostí ze dne 4.2.2002 sepsanou v Příjímacím středisku Vyšší Lhoty. V této žádosti mimo jiné uvedl, že z Vietnamu přijel do ČR na základě mezistátní dohody jako dělník. V r. 1997 odjel na Slovensko, kde žil až do ledna 2002. Ze Slovenska přijel do ČR osobním automobilem. V ČR chce žít se svou přítelkyní. Za svého pobytu v cizině spojením se

svým zastupitelským úřadem nenavázal. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává.

5) V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané 4.7.2005 žalobce uvedl mimo jiné, že z Vietnamu odjel v říjnu 1988 letadlem do Prahy. V ČR žil legálně. Od r. 1990 zde žil na základě povolení k pobytu za účelem podnikání až do r. 1997. V tomto roce byl z ČR vyhoštěn. Odcestoval do Polska, kde žil ve Varšavě a obchodoval do února 2002. Pak odešel do ČR. Požádal o azyl. Jeho žádost byla zamítnuta. Vrátil se do Polska, kde obchodoval do 15.6.2005. Vrátil se do ČR, protože chce v ČR zůstat, má zde dítě. L. se narodila X. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává.

Do protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území ČR sepsaného ZZC Balková dne 9.8.2005 žalobce mimo jiné uvedl, že z Vietnamu odjel v r. 1988 na základě mezivládní dohody o práci. Dostal nabídku, přijal ji a odcestoval do ČR. Žádné problémy ve Vietnamu neměl. Dostal nabídku a odjel. Povolení k pobytu za účelem zaměstnání měl do r. 1994. Od r. 1994 do r. 1997 podnikal v Praze. V r. 1997 obdržel správní vyhoštění na 1 rok a odjel do Polska, kde žil do r. 2002. Po celou dobu tam žil nelegálně. Pak se rozhodl vrátit do ČR, kde má přítelkyni, která se jmenuje Zdena, kterou zná od r. 1996. Do ČR se vrátil v r. 2002 a šel požádat o azyl. V červnu roku 2002 odjel do Polska. Zase cestoval nelegálně. 15.6.2005 cestoval opět do ČR. Vrátil se, protože si byl vědom, že po dvou letech může opět v ČR požádat o udělení azylu. V Praze byl zadržen policií při kontrole dokladů. Po zadržení byl převezen do ZZC Balková. Poprvé požádal o azyl ze stejných důvodů jako při druhé žádosti. O azyl žádal proto, aby mohl zůstat na území ČR. To byl jediný důvod. Jeho první žádost o azyl byla zamítnuta. Při odjezdu z Vietnamu neměl v úmyslu požádat v některé zemi o azyl. O azyl žádá proto, že chce zůstat v ČR a má zde dítě, které žije v Nové Pace a jmenuje se Lucka. Žalobce uvedl, že sdělil veškeré skutečnosti, které jej vedly k odchodu z Vietnamu.

Rozhodnutím MV ČR o druhé žádosti žalobce o udělení azylu /ve správním spise se nachází rozhodnutí bez uvedení data/ č.j. OAM-434/LE-B02-B02-2005 žalobci nebyl udělen azyl dle § 12, 13 odst. 1, 2 a 14 zák.č. 325/99 Sb. Zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

6) Informaci MZV č.j. 106941/2011-LPTP ze dne 7.7.2011 ze které vyplývá, že Ministerstvo zahraničních věcí ČR nemá informace o tom, že by byli občané Vietnamské socialistické republiky v případě návratu do vlasti postihováni za nelegální opuštění státu, popř. za podání žádosti o mezinárodní ochranu. Oficiální vládní politikou Vietnamské socialistické republiky je mimo jiné migrace vietnamských občanů do zahraničí. Vietnamský občan při návratu do své vlasti by neměl čelit postihům za nelegální migraci či podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se nejedná o spisovatele, blogera, politického aktivistu či osobu jinou formou kritizující současný režim.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst.8 pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst.1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle odst.2 tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 shora cit. zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl. 6 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst. 1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

- a) stát nebo
- b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst. 2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu proto, že využil možnosti pracovat v zahraničí – v ČR - na základě uzavřené mezivládní dohody.

Lze pochybovat správnosti tvrzení žalobce, že měl před odjezdem z vlasti spory se zaměstnavatelem, když hájil práva dělníků, a proto využil možnosti pracovat v ČR, neboť dle jeho tvrzení na jednání zaměstnavatele si nikde nestěžoval.

Soud považuje za irelevantní tvrzení žalobce, že členství ve straně Viet Tan, by mu v případě návratu do vlasti mohlo způsobit problémy, když žalobce nejprve ozřejmil, že se zapojuje se do činnosti strany, ale oficiálním členem není (strana má sídlo v USA, neměl možnost se jet do USA představit), posléze vysvětlil, že se podílel na činnosti strany pouze názorově, žádné akce nebo protestu se nezúčastnil, ani nepomáhal realizovat. Jen sdílí názor strany.

Poukazoval-li žalobce na to, že v ČR má družku a dítě, pak správní orgán zjistil, že žena, s níž údajně žije v družském poměru, je vdaná. Žalobce neprokázal, že by byl otcem dítěte, které se této ženě narodilo. I v předchozím řízení o udělení

azylu žalobce tvrdil, že má přítelkyni, a je otcem dcery, která se jí narodila. Dne 1.6.2012 uvedl, že s českou družkou se scházeli málo, ani moc nevěřil, že dítě je jeho.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tyto důvody nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobce v průběhu správního řízení neuváděl ani neprokazoval. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před možným jednáním jeho bývalého zaměstnavatele, či problémy s hledáním zaměstnání po návratu do vlasti nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v platném znění. Ani průtahy při vydání cestovního pasu nelze podřadit pod azylově relevantní důvody.

Žalobce problémy se zaměstnavatelem ve Vietnamu nijak neřešil.

Obavy žalobce z problémů s hledáním zaměstnání ve vlasti nejsou důvodem udělení mezinárodní ochrany podle z.č. 325/1999 Sb., neboť není zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušnosti k určité soc. skupině či zastávanými politickými názory žalobce.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkouvání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí

a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Žalobce uvedl, že rozhodnutí považuje za nezákonné, když byl zkrácen na svých právech. Soud tyto námitky neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobce. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána

možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výsledku, případně navrhl jeho doplnění.

Žalovaný tedy vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé. Pokud žalobce uváděl, že správní orgán nevzal v úvahu hloubku vazby účastníka k jeho družce a dítěti, nutno uvést, že žalobce v průběhu správního řízení, ale ani v době od podání žaloby u soudu (14.8.2012) ke dni vydání rozhodnutí neprokázal, že je otcem dítěte, které se narodilo jeho družce. Navíc, jak již výše uvedeno jeho přítelkyně je vdaná. Krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn.2 Azs 66/2008, z něhož mimo jiné plyne, že rodinné vazby v ČR nejsou bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil. Výrok o nákladech řízení státu je odůvodněn § 36 odst. 2 s.ř.s. Žalobce je podle ust. § 11 odst. 2 písm. ch) zák.č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od soudních poplatků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

pokračování

- 15 -

63Az 8/2012

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. prosince 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně